

Az eldobott kő példázata

Születésnap beszélgetés
Balczó András olimpiai és világbajnok öttusázóval

A gyűlölködő világban, a némák országában ő a lelkiismeret hangja. Ő beszél a félelempecsétés ajkúak helyett, a megalázottak nevében. És lesz a csönd, ha igaz társat talál a jó ügy szolgálatában.

Szeretetből és szigorúságból, kőből és virágból összegyúrt hajlíthatatlan férfi. Szálegyenesen hordva az Istentől kapott szerepet. Az öniróniát, a játékot is, hiszen ezek nélkül nem volna olyan fiatalos, pedig vállát 70 év terhe nyomja.

Balczó András az öttusasport történetének legnagyobb alakja. Tizenhat évesen a Nyíregyházi Vasutasban kezd atletizálni, 1958-ban a fővárosba költözik, a Csepel SC versenyzője lesz. Nyolcszor nyer magyar bajnokságot egyéniben, hatszor csapatban... 1963-ban Magglingenben, 1969-ben Budapesten egyéni világbajnok. Ötszörös csapatvilágbajnok. Az 1964-es tokiói olimpián eltiltás miatt nem indulhat. Az 1968-as mexikói olimpián a győztes csapat tagja. Az 1972-es müncheni olimpia egyéni bajnoka, csapatban második. 1973-ban visszavonul. 1976-ban Kósa Ferenc *Küldetés* címmel portréfilmet készít róla, a bemutató a korszak jelentős eseménye, nemzeti meditáció és tüntetés.

Balczó András 1983-ban elhagyja a sport közegét. Szellemi szabadfoglalkozású, az ellenzéki mozgalom vezető egyénisége. Járja az országot, beszél és bírál, biztat, és reményt plántál az emberekbe. A maga építette házban Budakeszin él feleségével és tizenkét gyermekével. Augusztus délelőtti csendjében kérdezem az elmúlt évtizedekről, örömeikről és fájdalmakról, a jövő terveiről.

A hosszú nagyszobában telepedünk le. Mónika forró kávét hoz és illatos süteményt, azután visszamegy, hogy készítse az ebédet.

– *Születésnapunkon sokszor megfélekedzünk a másik „bősről”. Édesanyádról milyen emlékeket őrzöl?*

– Édesapámhoz hasonlítva, úgy emlékszem, hogy szelíd asszony volt, akihez menekülni lehetett. Művészi ambíciói voltak, festegetett falvédőket, bibliai jelzőket. A '40-es évek végén, az '50-es évek elején nagyon rosszul álltunk, mint minden evangélikus pap családjá, aki nem adta be a derekát a hatalomnak. Szegényen éltünk, ami miatt bennem nincs háborgás, jobban tudok örülni ma is apróságoknak. Éjszaka jelzőket festett, ha jól emlékszem három forintért adta, volt rajta templom, felhő és egy idézet, petróleumlámpa mellett készítette, hogy a villany ne fogyjon. A derűjét soha nem veszítette el, nagyon szerette a kertet, a kedvencei voltak a rózsák. Kis földjét örömmel gondozta és szépítette. Tanítóképzőt végzett, szerette a zenét, és kántori minősítést is szerzett. Én az érmeimet soha nem

tettem el, ő egy kartonlapra plüss bevonatot tett, arra akasztotta, és földísztette, mint egy házi „oltárt”.

– *Szegénységben éltetek.*

– Emlékszem, az 1952–53-as tanévben nem vettek föl Nyíregyházán a gimnáziumba, nyilván édesapám miatt. Debrecenbe, a református kollégiumba igen. Karácsonykor, mikor hazamentem, rövid nadrágban indultam, mert nem volt hosszú, jó lila lett a lábam és a térdem. Egyszer édesanyám feladott tíz forintot a személyvonatra, ezt írta szegény: „Bandikám, itt küldök tíz forintot, valakitől kérd kölcsön a hiányzó négyet. Várunk szeretettel.”

– *Édesapád evangélikus lelkész volt. Mikor léptél be először templomába?*

– Templomba járásomnak a kezdetére nem emlékszem. Édesapám szigorú ember volt, fel sem vetődött, hogy ne menjünk el. A harcait vívta a gyülekezetben, a kollégák között, a hívekkel, az államegyházi hivatallal. Egyszer beidéztek, s azt mondták neki: „Nézze, Balczó elvtárs.” Azt felelte rá az ’50-es évek első felében: „Én önnek nem vagyok elvtárs!” Ez akkor életveszélyes volt. Ez a mai napig jó érzés, s arra gondolok, át kell adni másoknak ezeket a jó emlékeket. Állva maradni, nem feladni. Édesapám hazaérve sokszor elfáradt, a türelmetlensége akkor tört ki. Otthon derült ki, hogy mennyi küzdelme volt napról napra.

– *Mikor döntötted el, hogy öttusázó leszel?*

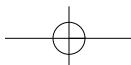
– A pillanatra nem emlékszem, de azt tudom, egy idő után nem volt kétségem, hogy öttusázni szeretnék Tizenhat évesen már tudtam, hogy ezt akarom csinálni. Mindig megragad, ha látom, valaki megindul gyerekkorában, s ez az út szinte már viszi, nem ő viszi az utat, az repíti előre. 1954 szeptemberében, az évnyitó hajnalán barátommal lovagolni voltunk, elestünk, és eltörtem a kulcsontomat. Az osztályfőnököm felállított, és harsogva mondta: „Pap az apja, nem jó tanuló, ráadásul még össze is törte magát. Az öttusa-világbajnokság lovaglós számát akarja megnyerni.” Akkor nagyon elcsodálkoztam: ilyen félreértést, én csak az összetett versenyt szeretném megnyerni.

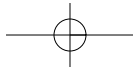
– *A sok győzelemből nekem a budapesti világbajnokság a legkedvesebb. Ezek mentek föl a közeli dombra, hogy veled együtt futva segítsenek.*

– Nem zavartak meg, inkább repítettek. Más volt az érdekes, úgy kétezer méter táján egy fiatalember futott mellettem. Ami tilos, mert idegen segítség, és kizárást vonhat maga után. Ilyenkor nem szabad szépen, kedvesen magyarázkodni, kénytelen voltam cifra káromkodással elküldeni. Azóta sokszor felvetődik bennem, egy válságos helyzetben nem lehet – rossz értelemben – finomkodni. Az, hogy feljöttek az emberek, egész biztos spontán dolog volt. A magyar sportban valahol a mi sok évszázados elnyomatottságunk fejeződik ki. Nincs görgről szó, csak arról, hogy nem vagyunk rosszabbak, kevesebbek, mint bármelyik másik nemzet.

– *Hogyan látod 30 év távolából a Küldetés című filmed?*

– Szerencsés pillanat volt, hogy Kósa Ferencel összedugtuk a fejünket, s megszületett a film. Sokat köszönhetek neki, sok embert megismertem: Nagy Lászlót, Ágh Istvánt, Kiss Ferencet... Ebben a körben a nemzethez való kötődésem, amely megvolt korábban is, erősödött. Tanúja vagyok az erőfeszítéseimnek, a töprengé-

seimnek, a kétségekkel való birkózásaimnak. Visszanézve az életemre, úgy látom, minden mögött ott van az isteni szándék, ahogy Ady mondja: „Ha néha-néha győzők, tudom, ő járt előttem kivonva kardját, megelőzött.” A közelmúltban megkérdezték tőlem a televízióban: „Ön büszke ember?” Kicsit mélyütés egy ilyen kérdés, de nem voltam felkészületlen. A büszkeség és a gőg nagyon közel vannak egymáshoz. Az én esetemben azért nem vetődhet fel, mert tudom, amim van, azt Istentől kaptam. Így van a Bibliában: „Mid van, amit nem kaptál?”

– *Latinovits Zoltán a röplés boldogságáról beszél.*

– Visszanézve, nem találom magamban az érdemszerző mivoltot. Eldobott kőnek tekintem magamat, amelyik nem lett büszke arra, hogy repül, hiszen eldobták. A Példabeszédek Könyve jutott eszembe: „A harcra a lovat felnyergelik ugyan, de a győzelmet az Úr adja.” Ez pontos és szép megfogalmazása annak, hogy vannak tennivalóink, de a dolgok kimenetele nem a mi kezünkben van, nekünk csak hűséget kell szolgáltatni, hogy Isten a legjobban rendezze életünket.

– *Nem látod kilátástalannak a holnapot?*

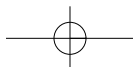
– Mostanában sokszor úgy gondolom, látva világunkat, egyre kilátástalanabb az, hogy a nemzet lábra álljon, vagy meginduljon valami jó. Nincs fény, amely megvillanna nekünk, s kezdene jó irányba haladni életünk és a nemzet gondolkodása. Az egyes embernek az erőfeszítése, a hűsége arányában válik megoldottá az élete. A hűségek mikor állnak össze hatóerővé, ez nem a mi dolgunk – Istené! Nekünk a hűséget kell adni, s akkor ez lehetőséggé válik Isten kezében, hogy a sorsunkat megoldja.

– *Megáll egyszer ez a pusztulás?*

– Meggyőződés, hogy egyszer ébredés fog a világra szakadni. Akkor az emberek 180 fokkal ellenkező irányba fognak fordulni, másként gondolkodni. Csak az a fontos, hogy a pillanatot éberén várjuk. Ha nem következik be az életünkben, nem azt jelenti, hogy valamit elrontottunk, mert a végső elszámolásnál mindenképpen az lesz amaz igaz bírónak a kérdése: mit tettél, felismerted, hogy ezt lehetett volna csinálni, de te a haszon kedvéért mást cselekedtél? A meggyőződésünkön keresztül akar Isten vezetni bennünket. Lehet, hogy szenvedéssel jár, de az egész életre mondhatom, amit a sportra: szenvedésbe ágyazott gyönyörűség! Az életre is mondható, a keresztény létre, Krisztus követésre is, mert szenvedés nélkül nem megy.

– *Az országyárásokról jó volt hazatérni?*

– Megnősültem 1962-ben, négy év múlva elváltam. Az átlag élsportoló életét éltem. Biztos voltam benne, hogy semmi sem fog változni, mert józan, normális ember vagyok. De 1975-ben mi sem volt hobb vágyam, hogy a megismert tornászlányt feleségül vegyem. Házasságkötés előtt el kellett mennünk tanácsadásra, kérdőívek kitöltésére. Az egyik kérdés az volt: hány gyereket szeretnénk? Bennem az volt, hogy több gyereket valamilyen szempontból könnyebb nevelni, mint kevesebbet. Sutyorogtam a vallató nőnek a fülébe, hogy négyet-ötöt. Amikor jöttünk kifelé, mentünk ötven métert a lejtős úton a kijárat felé, kérdeztem a menyasszonyomat, és ott kiderült, hogy ő is ötöt mondott.

– *Gyorsan jöttek a gyerekek.*

– Nagyon boldogok voltunk. Egy... kettő... három... négy... öt... Az ötödik után éreztük, hogy megérkeztünk, a tervek megvalósultak. Vége. És akkor jött a hatodik gyerek, aki meglepetésként ért bennünket. Utána mindig érkezett egy „utolsó”. De mindig nagyon boldogok voltunk. Mindannyian. Tennivalónk van sok, elsősorban a feleségemnek, én mímelem a csapatmunkát, igyekszem színlelni a nagy odaadó szorgalmat.

– *Felsorolnád a hat fiút és a hat leányt?*

– A legnagyobb fiam, Márton, közlekedési gépészmérnök. Részben itt, részben Németországban védte meg diplomáját. Három éve doktorandusz, a Műszaki Egyetem Áramlástan Tanszéken segédmunkatárs. A második gyermekünk Laura, személyi titkár. Anna lányunk biológus, a Duna–Ipoly Nemzeti Parknál dolgozik. Barnuskám elvégezte a jogi egyetemet; öttusázni kezdett, de megszűnt a csepeli szakosztály, aminek kicsit örülök, mert mindenki azt várja a gyerekeinktől, hogy világbajnokok lesznek... Berci elvégezte a Gödöllői Egyetem Környezetgazdálkodási mérnököt. Nóra a budakeszi óvodában tüsténkedik. Bálint a harmadikat végezte a BME Gépész Karon, ő a legmagasabb a családban; a fiúk szinte mind a fejemre nőttek. Következő Sarolta, a másodikát végezte a Károli Gáspár Református Egyetem angol szakán, és emellett szinkronúszó is. Gáspár a most következő tanév végén fog érettségizni... a Baár-Madasban... Minden gyereknek változik az életkora, és én már alig tudom követni. Noémi a Prohászka járási nyolcadikos, Virág is oda jár, ő az ötödiket fejezte be... és Botond tízéves, aki a harmadikat végezte, itt áll előttünk teljes nagyságban.

– *Egy időben nagyon belemertél a politikába.*

– A demokrácia intézményével vannak problémáim. Ez egy tökéletlen államforma. Ameddig az emberek a butítottság állapotában vannak, addig a pénzvilág urai mindent megtehetnek egy nemzettel. Évezredek keresztül mindig volt egy teljhatalmú király, akinek módja volt kormányozni az országot. Ha olyan uralkodót kaptunk, aki Istennel szoros kapcsolatot tartott, az nemzetünknek mindig hasznára vált. Egy népet ha megszánnak az Isten, annak ad egy vezért. És ez a vezér mindent megkap a nemzet vezetéséhez. Magyarországnak ez a személye él vagy nem él, azt nem tudom. De történelmünkben mindig megjelent valaki, aki a megindulás gerjesztője lett.

– *Láttál erőt a rendszerváltozás utáni jobboldalban?*

– Azt gondoltam, hogy a MIÉP, mely mellett tevékenykedtem mint szimpatizáns, egy nyiladék a demokrácián. Arra jöttem rá, hogy a demokrácia keretein belül csatát nyerni ezekkel a huncut, lefizetett rablóvezérekkel nem lehet. És nem is az én feladatom. Nekem mélyebbre kell mennem, rámutatni Jézusra, aki a szellemvilágban a „világcsúcsot” felállította. Megmutatta, azért jött, hogy bemutassa számunkra Istent, illetve Istennek a ránk vonatkozó akaratát. Milyen tervet készített nekünk. És ezt megérteni Jézus kiiktatásával nem lehet. Jézus nevének hatalma olyan isteni jelenlét a világban, amelyet szavakkal megfogalmazni nem lehet. Körülírni lehet esetleg. Egy zenedarab többet mond erről, mint egy könyvtárnyi

könyv. Ha valaki megértette, az életével tudja bizonyítani csak. A Biblia pedig olyan, mint egy kotta, amit az ember el tud énekelni. A szenvedések, az igyekezetek, a sikerek és a sikertelenségek keverékéből meg lehet érezni valamit, mint ahogy az illatot megérzi valaki. Meggyőződésem, hogy ez a hatalom, amire mondja Jézus: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön”, ez nem nélkülözhető az embernek. Ha a harcait végig akarja vívni. És átéli azt, hogy nem ő az érdemszerző, nem övé a dicsőség. „A dicsőség nem azé, aki akar, nem azé, aki fut, egyedül a könyörülő Istené.”

– *Nemrégén lettél a Nemzet Sportolója. Miért nem mentél el a díjátadásra?*

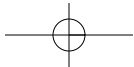
– Mikor meghallottam, hogy lesz a kitüntetés, gondoltam, megint egy sarkos helyzetbe kerülök. Rögtön tudtam, nekem nem szabad elmennem a díjátadásra. Nem szabad a kézfogással – ami nem ér többet, mint bármelyik magyar emberé, de kevesebbet sem ér – a hatalmat hitelesíteni. Most a negyedik kormány van hatalmon, az első, Antall Józseffel az élen, meghozta azt a liberális abortusztörvényt, amit én törvényhozás útján végrehajtott tömeggyilkosságnak tekintek! Mind a négy kormány bűnös abban, hogy a magzatokat meg lehet ölni. Egy olyan nemzetnél, amelyik fogy és pusztul. De az a legnagyobb tragédia, amely az anyáknak, az apáknak, az orvosoknak a lelkében történik. Az ölést nem lehet semmiféleképpen engedélyezni. Márpedig ez magzatgyilkosság! Én egy ilyen kormány vezetőjéhez nem mehetek el kézfogásra. A kézfogás hitelesítés, más, mint egy köszönés. Azt jelenti, hogy egyetértek, jóváhagyom.

– *A film is közrejátszott ebben?*

– A *Küldetés* című filmnek is volt hatása. Az utóbbi 31 évben több mint kétezer-ötszáz alkalommal voltam mindenféle közösségekben, beszélni arról, hogy mi végre vagyunk a világban, én hogyan látom, mit tudok javasolni, mit tartok sikernek, sikertelenségnek. Nem volt szándékom, hogy támogatókat gyűjtssek magamnak. A jelölőbizottság ügyesen betette a feltételek közé, hogy pályafutása befejezése után milyen tevékenységet folytatott sportága érdekében? Én tíz évig vártam arra, hogy azt csinálhassam, amit nekem tenni kell. Aczél György eljárt 1978-ban Buda Istvánnál, az államtitkárnál, s azt mondta neki, Balczó nem kerülhet pozícióba, mivel részt vett Kósa Ferenc filmjében. Buda hivatalba lépése után három héttel aláírta a levelet, amelyben kirúg engem a szövetség elnökségéből. Ez után jogom lett volna megsértődni, eltávozni akár külföldre, elmenni kályhásnak, cukrásznak, de nem mentem. Hat évig ott maradtam belovaglóként, ami egy takarítói szint. Olyan, mintha Kocsis Zoltán elmenne a Zeneakadémiára portásnak szép tányersapkában. Ottmaradtam, mert azt gondoltam, hogy az alkalmasságomat kell őrizni. Minden idegszálammal arra készültem, hogy majdan a sportág szakmai irányítását vezessem, mert ez a feladat. Tízévi várakozás után azt mondtam, köszönöm, eddig volt bennem türelem, befejeztem.

– *Csalódtál?*

– Semmiféle csalódottság nincs bennem. Mert nekem a tíz év várakozás, úgy érzem, szükséges volt ahhoz, hogy valami átprogramozás történjen bennem. Nem azt teszem, amit én terveztem, mást, de így jártam jobban. Így van a Bibliában:

„Az ellenségeidet segítő társaiddá teszem.” Nem azért segítenek, mert jót akarnak. Rosszat akartak, és az én esetemben így fordította Isten a helyzetemet. Ehhez Istennek valamiféle beavatkozása kellett, ezért nekem őrá kell figyelnem.

– *Sok istenkereső fiatalot ismerek. Mit üzennél nekik?*

– Csak azt tudom mondani, amit eddig is Jézus szavaival: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” Az ő lelkületének, szellemiségének, élete példájának a kiiktatásával nem indulnak meg a dolgok. Ez a fő mondat: „Keressétek először Isten országát, és az ő igazságát, és minden megadatik nektek.” Ennek a keresésnek a módja az, hogy a felismert meggyőződésed szerint kezdjek élni. Ami néha halálugrásnak tűnik, de ezt kell tenni, mert különben nem derül ki, hogy téves vagy nem téves a döntésem. A Jelenések Könyvében az van írva: „Kik nem láthatják meg a mennyeknek országát?” Első helyen vannak a gyávák. Az elgyávulás az, amitől rettegni kell. Az a csoda, amikor az ember lemondott immáron a vágyott célról, mert érzi, hogy megköti a teljesülés reménye, és nem mer úgy létezni, ahogy a szíve diktálná. A megvalósulásnak elengedhetetlen feltétele a képesség a lemondásra. Lemondunk a vágyott célról annak kedvéért, hogy lássunk és halljunk. Az embernek nem a sikerre van szüksége, hanem a békére. A béke állapota az, amikor meg tudjuk különböztetni a jót a rossztól, és a jót választja. Ha valaki mindent megtesz, ami tőle telhető, a cél érdekében tisztátalan eszközt nem használ, akkor egy idő után ez az állapot szakad rá. Valami megindul az életében, felszabadul, és feldugja a fejét a ködből, a káoszából.

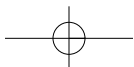
– *Kevés gondolatodat jegyzed le papírra.*

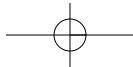
– Nagyon ritkán írok, akkor is kinkeservesen. Nem indul meg semmi, amíg nem jön egy olyan hasonlat, amiről tudom, hogy nem én találtam ki, hanem kaptam. Most is ez történt Varga Zoli könyvének előszavával. Megvolt a hasonlat első fele, hogy aki az élet dolgaiban, küzdelmeiben Isten nélkül kíván részt venni, úgy jár, mint az a katona, aki ellenséges terület felett kiugrik ejtőernyő nélkül a repülőgépből. Ez jónak tűnt, de éreztem, hogy valami hiányzik a végéről. A kínlódást abbahagytam, kijöttem a konyhába, a pacalt megmelegítettem, sok fokhagymát tettem bele, már fogtam a kanalat, amikor eszembe jutott a hasonlat másik fele. Jézus a maga ejtőernyőjével utánunk ugrott, és zuhantában átadta nekünk a sajátját. Mi megmenekültünk, ő pedig behalt. Gyorsan letettem a kanalat, szaladtam be a szobába, ahol a jegyzeteim voltak. Mire odaértem, már kitört rajtam a sírás. És tudom, a saját hasonlatomtól soha nem érzékenyülök el, de ha a Szentlélek megajándékoz, akkor mindig rám tör a sírás. Az vigasztal, hogy Márai Sándor azt mondta, aki könnyen ír, az egyáltalán nem ír semmit, csak szavakat vet papírra.

– *Szereted Márai könyveit?*

– Igen. Regényeit, naplóit. Elbeszélései közül nekem csúcs a *Francia jacht*. Rendkívüli személyiség volt, mondta magáról: „Másképp létezni, mint a kifejezés emberének, soha nem vetődött föl bennem.” Vannak, akik kora ifjúságukban megkapják ezt, és vannak, akik még 30 évesen is keresik az utat.

– *József Attilát is sokat idézed.*

– Nehéz megmondanom, miért áll közel hozzám. Adyt egy kicsit jobban szeretem. József Attilában az árvaság, a szikárság, a léleknek az az állapota, amely vitte... Ady Endre lompos, barokkos, gazdag, bátor, jobbra-balra elmegy bűnbe és büntelenségbe, a patyolat üzenetétől Léda mindenségéig. József Attila írja: „Megszülettem, elvegyültem és kiváltam.” Ez szerintem mindenkire vonatkozik, de nem mindenkinek kötelessége olyan mértékben, mint neki. Vannak, akik nem tehetik meg a külön nem válást. Valamilyen szempontból én is ilyen vagyok. Az, hogy tíz évig vártam a lehetőségre, gondolkodásomban valahogy én is különváltam, hogy ebben mi van... „ők fogják a ceruzámat és én emlékezem”... Egy láncszem vagyok egy hosszú sorban. Édesapám és édesanyám nagyon különböző természetűek voltak. Mi az, ami bennem működéssé vált, ötvözet lett? Édesapámnak a szigora, édesanyámnak a derűje, jó humora, néha szórakozott nagyvonalúsága? Még versenyeztem, amikor édesapámmal álmodtam. És ő, aki abszolút nem olyan volt, mint amit nekem javasolt. Azt mondta: „Bandikám, csak könnyedén, csak könnyedén!” Sokszor eszembe jut, amikor berágok valamin, hogy felül kellene emelkednem... csak könnyedén, csak könnyedén.

– *És sikerül?*

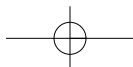
– Milyen érdekes, hogy ilyen segítségek is jöhetnek. Vannak, akik tagadják hogy létezik ilyen. Az embernek a Szentírást nem szabad leszűkítenie. Egy közismert püspököt idézek: „Isten a Szentírás által sem engedi magát korlátozni.” Azt meg én teszem hozzá, hogy imádni csak az Atyát, a Fiút és a Szentlelket lehet.

– *Mit jelent neked a Biblia?*

– Édesapám, mikor elengedett Nyíregyházáról, egy Bibliát adott. Említettem már neked, 1956 után, mikor Budapestre kerültem, biztos voltam benne, hogy Isten nem létezik. 1962. július 1-jén megtudtam, hogy van Isten. Abban a pillanatban elolvastam a Bibliát, vittem magammal versenyekre, edzőtáborba, külföldre. De az igazi fordulatot az hozta, amikor '69-ben rájöttem, hogy vágyaim teljesültek... és akkor derült ki, hogy az én vágyódásaim eddig tartottak. Leállt bennem az a nagy akarás, ami eddig működött. Attól kezdve versenyzésemnek az utolsó 3 éve olyan vonszolásos volt... Természetesen van kedves részem a Bibliában: János evangéliumát olvasom legnagyobb örömmel! Illetve a közönséges leveleket: Jakobot, Pétert, Jánost. Ezeknél a részeknél a legpiszkosabbak a lapok élei, de azért máshol is böngészek.

– *Úgy tűnik, gazdátlan hajó az ország. Te hogyan látod Magyarországot jelenét?*

– Ami Magyarországgal történik, az velem is történik. 2006. október 23-án kiderült, hogy itt demokrácia álnéven működő diktatúrában, nem is olyan puha diktatúrában, folyik a nagy kifosztás, országrablás. Megerősödött bennem, hogy a pénzvilág urai Magyarországot szúrták ki maguknak mint elpusztítandót! Mert ilyet mondani, hogy 6–7 millió magyar elég lesz, ezt csak azok teszik meg, akik kötelességüknek érzik kiirtani ezt a népet! Ezek az erők valami első számú közelséget látnak bennünk. Nekem erősödő gyanúm, hogy felkenetésünk működik a mai napig is annak ellenére, hogy immáron nagyon méltatlanok vagyunk rá. Mi, magyarok, nem vagyunk hajlandók csak egy számjegyű százalékban Jézushoz ra-

gaszkodni. El vagyunk lehetetlenülve. Azzal a gonosz erővel szemben, ami a világban működik, nem tudunk csatát nyerni.

– *Milyen lehetőségünk van?*

– Jézus azt mondja: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.” Ha ehhez a hatalomhoz szerződünk lelkünk mélyével, akkor Isten kezébe veszi az ügyünket! Mindenkinek megadja a maga feladatát. Most egy szétszedett motor vagyunk, és akkor összerakottak leszünk, akkor leszünk összerakottak. Minden a helyére kerül, és elkezd működni. Ehhez az kell, hogy sokan kutakodjunk Istennél, illetve Jézusnál: „Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjek?”

– *Hogyan gondolsz a közelgő születésnapodra?*

– Úgy veszem észre, egyre lustábban teszem a dolgomat. De amit én valóban feladatomban tekintek, abban talán nem vagyok annyira hanyag. A hivatásom az, hogy elmegyek közösségekhez, próbálok beszélni, hogy miért vagyunk a világban. Nekem ez jutott, és néha tátom a szám, hogy milyen helyzetekbe kerülök. Meghívnak egy templomba, és a szószékről beszélek, én, Senki Alfonz. Olimpiai bajnokságon a dobogó tetején állhattam, a Nemzet Sportolója lehettem. Kicsit mintha kívülről figyelném magamat. Hetvenéves lettem! Itt valami elírás történt. Nem stimmel, ez nem lehet. Most jöttem Nyíregyházáról, nem olyan régen. Emlékszem, édesanyám kijött velem az állomásra hajnalok hajnalán, utólag mondta: kikísértelek, mert tudtam, te már nem jössz vissza. Valami, ami megvolt bennem akkor, mintha megmaradt volna. És néha érzem magamban az éretlenséget, a játékoságot. Mikor útelágazáshoz ért az életem, előfordult, hogy nem mertem a meggyőződésemet követni. De ha visszajutok önmagamhoz, akkor visszatér a béke. Eljátszom a gondolattal, mit szólna édesanyám most, ha várna? Legelőbb azt, de megöregedtél, édes fiam. Egy anyánál nincs olyan, hogy elégedett veled, vagy nem. Egy anya akkor is szereti a fiát, ha elégedetlen vele. Az anyai szeretet semmihez sem hasonlítható. Nélküle a világ kietlen volna.

FENYVESI FÉLIX LAJOS

Tardi Sándor műve